

Davlík

a

rytíř Jan z Michalovic

Jiří Glet

Jiří Glet

**PAVLÍK A RYTÍŘ JAN Z
MICHALOVIC**

Copyright

Autor: Jiří Glet

Vydal: Martin Kolářek - E-knihy jedou

2014

ISBN:

978-80-7512-073-1 (ePub)

978-80-7512-074-8 (mobipocket)

978-80-7512-075-5 (pdf)

JAK PAVLÍKA NAVŠTÍVIL RYTÍŘ JAN Z MICHALOVIC

Pavlík bydlí v Praze a je žákem první třídy. Minulý měsíc byl s tatínkem a maminkou na výletě na hradu Křivoklátu, kde právě šermířské skupiny pořádaly rytířský turnaj. Pavlík byl nadšený. Jaké krásné koně a udatní rytíři v lesklém brnění zde vystupovali. Jak se udatní rytíři uměli ohánět mečem. Pavlík by se tak rád stal taky rytířem. Jenomže žádná rytířská škola už není. Jsou školy jazykové, sportovní, školy se zaměřením na přírodní vědy, ale rytířská škola žádná. Tak si Pavlík alespoň ukládal z internetu obrázky rytířů a starých hradů. Brzo už měl mít Pavlík narozeniny. Už bude mít sedm let. V jednom hračkářství na náměstí měli krásného rytíře na koni. Pavlík se na něho chodil každý den po škole dívat a moc si ho přál k narozeninám. Taky rytíře ukázal mamince a řekl ji, že pokud by ho dostal jako dárek k narozeninám, tak už by byl hodný a ve svém pokojíku by bez odmlouvání uklízel hračky. Maminka na to neřekla nic, jen se usmívala. Konečně nastal den Pavlíkových narozenin. Na stole byl velký šlehačkový dort se sedmi svíčkami. Vedle něj stála velká krabice. Pavlík ji otevřel a už držel v rukách svého rytíře na koni, ve zbroji a s mečem. Celý večer si s rytířem hrál, neměl čas ani si dát pořádnou porci dortu, ačkoliv měl šlehačkový dort tolik rád. Tatínek měl taky moc rád šlehačku a tak z dortu sice nenápadně, ale za to pravidelně ukrajoval, takže večer už z něj moc nezbylo.

Před spaním si Pavlík ve svém pokojíčku postavil rytíře na poličku a usnul. V noci se ale probudil a uviděl před svou postýlkou stát rytíře ve zbroji a s mečem.

„Ty jsi opravdový rytíř?“, zeptal se překvapený Pavlík.

„Ano jsem, jmenuji se Jan z Michalovic“, odpověděl rytíř ve stříbrné zbroji.

„A proč jsi mě vlastně přišel navštívit?“

„Protože Pavlíku, když si lidé něco moc, ale opravdu moc přejí, tak se jim to taky splní. Ty jsi se Pavlíku moc chtěl setkat se s opravdovým rytířem, aby ses hodně dozvěděl o rytířích a o životě ve středověku. Tak jsem tedy zde. Dnes je taky tvůj významný den. Je ti právě sedm let a v sedmi letech se chlapec začal učit na rytíře a stal se pážetem.“

„Povídej, povídej, jak bylo možno stát se opravdovým rytířem,“ žadonil Pavlík.

„K rytířskému stavu vedly dvě cesty, krátká a dlouhá. Krátká cesta pasování na rytíře byla spíše výjimečná. Byla to vlastně odměna za mimořádnou statečnost v boji. Muž, který byl za hrdinství v boji pasován panovníkem na rytíře, nemusel mít ani urozený původ ani majetek. Velká většina rytířů si však musela projít dlouhou cestou a ta nebyla vůbec jednoduchá. Na rytíře se chlapci učili dlouhých čtrnáct let. Při výchově rytířů hrálo velkou roli magické číslo sedm. Již ve svých sedmi letech odcházel šlechtický chlapec ze své rodné tvrze nebo hradu na knížecí dvůr, nebo k nějakému věhlasnému rytíři, a stal se pážetem. Jako páže se učil pravidlům společenského chování a základům boje. Ve čtrnácti letech chlapec obdržel svůj vlastní meč a stal se panošem. Dále se učil výcviku se zbraní, jízdě na koni, dvorným způsobům, zpěvu, hudbě a básnictví. Ve svých jednadvaceti letech, po absolvování této „rytířské univerzity,“ byl mladík panovníkem pasován na rytíře.“

„Ty jsi rytíři Jene měl taky svůj hrad?“

„To víš, že jsem měl svůj hrad Pavlíku, dokonce jsem jej sám v druhé polovině 13. století založil. Byl to hrad Michalovice, stál nad řekou Jizerou, nedaleko Mladé Boleslavi a stojí tam dodnes, i když už je to zřícenina.“

„ U Mladé Boleslavi, tak to je vlastně kousek od Prahy, tak tam pojedeme v neděli na výlet, podívat se na ten tvůj hrad,“ radoval se Pavlík.

„Tak já ti na tom hradě Pavlíku nechám malý poklad, který najdeš jen ty. Koncem 13. století byla v Českém království objevena bohatá naleziště stříbra v Kutné Hoře. V této době produkovala Kutná Hora celou jednu třetinu stříbra vytěženého v Evropě. V roce 1300 zde český král Václav II., nejbohatší ze všech Přemyslovců, nechal razit proslulé stříbrné pražské groše, které se razily více než dvě stě let. České království díky kutnohorskému stříbru bylo zejména

ve 14. století velmi bohaté a pražské groše byly vítány po celé Evropě. Císař Karel IV., právě díky kutnohorskému stříbru nechal postavit Karlův most, pražské Nové Město, Karlštejn a řadu dalších staveb. Já ti na hradě Michalovice nechám jeden stříbrný pražský groš. Bude ležet u věže zvané Putna. Teď už tě Pavlíku musím zase opustit, ale nic si z toho nedělej, přijdu tě brzo opět navštívit," řekl rytíř a byl ten tam.

Pavlík však ještě dlouho nemohl usnout, přemýšlel o slovech rytíře Jana a těšil se na výlet s rodiči na hrad Michalovice.

JAK PAVLÍK NAŠEL NA HRADĚ MICHALOVICE MALÝ POKLAD

Druhý den ráno povídá Pavlík mamince: „Já bych si přál k narozeninám ještě jeden dárek. Mohli bychom si udělat v neděli výlet na hrad Michalovice.“

„Michalovice, kde to vlastně je? Nikdy jsem o takovém hradu neslyšela,“ řekla maminka.

„Je to jen kousek od Mladé Boleslavi.“

„Tak to já řeknu tatínkovi, jistě s tím výletem bude souhlasit.“

Tatínek s tímto výletem nejenom souhlasil, ale taky si vyhledal patřičné informace na internetu a v autě dělal chytrého.

„Hrad Michalovice, na pískovcové skále nad řekou Jizerou, nechal v druhé polovině 13. století postavit rytíř bez bázně a hany Jan z Michalovic,“ poučoval maminku a Pavlíka tatínek. „Šlechtický rod pánů z Michalovic měl černo-stříbrný erb se dvěma stříbrnými lvy v červeném poli. Rytíř Jan bravurně vládl dřevcem a uměl se ohánět mečem. Na rytířských turnajích, pořádaných u dvora českého krále Václava II., nenašel přemohitele mezi českými ani německými rytíři. Král Václav II. si rytíře Jana velmi oblíbil a jako reprezentanta rytířstva České země jej vyslal do Francie ke královskému dvoru Filipa Sličného. Zde se na turnajích scházel výkvět středověkého rytířstva z celé Evropy. Rytíř Jan z Michalovic ani zde nebyl žádným rytířem poražen a sám francouzský král Filip Sličný obdivoval jeho odvahu a rytířské umění. Jeden středověký minnesänger o rytíři Janovi napsal tento verš: „ V České zemi rytíř žije, slávou všechny převyšuje.“

„Tatínku, já ale rytíře Jana dobře znám,“ ozval se Pavlík. „ Dokonce mě jednou večer navštívil v mém pokojíčku a povídali jsme si.“

Tatínek se významně podíval na maminku a řekl: „ Pavlíku, Pavlíku, to je zase ta tvá bujná fantazie.“

Pak již dojeli k hradu a šli si jej prohlédnout. Tatínek pokračoval ve svém proslovu:

„Dávno už je pryč doba rytířů a rytířských turnajů a ze zašlé slávy zůstala jen tato malebná zřícenina hradu. Za šikmou věží nemusíme Pavlíku a maminko zrovna jezdit až do italské Pisy, najdeme ji taky zde na hradě Michalovicích. Dominantu hradu právě tvoří mohutná, válcová, šikmá věž zvaná Putna. Věž se naklonila v 19. století, když zde lidé hledali poklad, a proto byla počátkem 20. století podezděna a její základy byly vybetonovány.“

Když přicházeli k věži tak Pavlík povídá:

„Rytíř Jan mi pod Putnou nechal malý poklad.“

A skutečně pod věží se něco zalesklo a pak již měl Pavlík ve dlani stříbrný pražský groš. Tatínek s maminkou si s údivem prohlíželi tuto stříbrnou minci. Pak si ještě celá rodina prohlédla zbytky gotického paláce a z hradeb měli překrásný výhled do údolí řeky Jizery. Tatínek marně dumal o tom, jak mohl Pavlík vědět, že pod věží Putna najde stříbrnou minci. Když se vrátili z výletu domů, položil Pavlík v pokojíku stříbrný pražský groš na poličku vedle rytíře.